

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **F. M.**, zastoupeného Mgr. Soňou Adamovou, advokátkou se sídlem Pplk. Sochora 34/740, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2006, č. j. OAM-1579/VL-20-K04-2005, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2007, č. j. 29 Az 36/2006 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Soni Adamové, advokátce se sídlem Pplk. Sochora 34/740, Praha 7, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši **4800 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 22. 6. 2006, č. j. OAM-1579/VL-20-K04-2005, jímž mu podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nebyl udělen azyl, a zároveň bylo vysloveno, že se na něj vztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 citovaného zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., avšak bez uvedení jakýchkoliv bližších skutkových a právních důvodů. Stěžovatel pouze namítl, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a že krajský soud projednal předmětnou věc v rozporu s platným právním řádem a zákonem o azylu. V tomto podání stěžovatel též požádal o překlad napadeného rozhodnutí krajského soudu do ukrajinského jazyka a o ustanovení zástupce a tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost byla ustanovenou zástupkyní stěžovatele dne 26. 2. 2008 doplněna, a to na základě výzvy Krajského soudu v Hradci Králové obsažené v usnesení tohoto soudu ze dne 18. 1. 2008, č. j. 29 Az 36/2006 - 58. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá, že v jeho případě došlo k porušení podmínek řízení, a to zjevně nevyváženým postavením účastníků v dosavadním průběhu řízení, když uplatnění práva stěžovatele na užití svého rodného jazyka (uzbečtina) bylo zamítnuto jako účelové s odůvodněním, že předchozí rozhodnutí ve věci byla na žádost stěžovatele přeložena do ruštiny, resp. ukrajinštiny. Poslední dva jmenované jazyky si příbuzné jsou, naproti tomu uzbečtina, rodný jazyk stěžovatele, je příbuzný s turečtinou,

turkmenštinou a kazaštinou. Pokud v některé fázi řízení se stěžovatel „spokojil“ s překladem do více frekventované řeči, neznamená to, že se vzdává možnosti uplatnit právo na jednání ve své mateřštině, pocítí-li tuto potřebu. Stěžovatel dále uvádí, že v jeho případě nebylo v řízení postupováno řádně v tom ohledu, že pohovor byl proveden neúplným způsobem. Pohovor sice stěžovatel absolvoval dvakrát, ale vždy v trvání cca půl hodiny, což byla doba, během které nemohl vyčerpávajícím způsobem popsat svoji skutečnou situaci v Uzbekistánu a rozvést v podrobnostech útrapy, které byl nucen trpět. Zmíněné útrapy souvisejí s postojem vlády republiky Uzbekistán, která prostřednictvím státních úředníků a policejních orgánů umlčuje občanskou společnost a stěžovateli, který je svobodomyšlným propagátorem demokratických způsobů, bylo vícekrát naznačeno, že může utrpět na osobní svobodě, zdraví i na majetku, a to on i jeho rodina. Stěžovatel je proto přesvědčen, že naplňuje podmínky poskytnutí mezinárodní ochrany, a to zejména podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování ve státě, jehož občanství má, a to jak z důvodu náboženství – je islámského vyznání – tak pro zastávání konkrétních vyhraněných politických a občanských názorů neslučitelných se současnou vládní politikou. Stěžovatel z tohoto důvodu rezignoval na povolání zohledňující jeho vysokoškolské vzdělání a omezil se na jednoduché živobytí drobného obchodníka. Pokud na něm pak bylo žádáno výpalné a vůči němu činěny hrozby související s možnými dopady na jeho obchod či rodinu, nejedná se v žádném případě o problémy se soukromými osobami, které nejsou azylově relevantním důvodem. Popsané způsoby jsou plošným znakem nemohoucnosti práva a výrazem postoje uzbecké vlády, která obecně není aktivní při vyšetřování či trestání případů hrubého zacházení, fyzických útoků či zneužívání pravomoci. Stěžovatel rovněž namítá, že podkladové zprávy o situaci v Uzbekistánu, které si správní orgán opatřil z Infobanky ČTK, obsahují „*neutrální, ba přímo sterilní informace, které vycházejí z nutnosti diplomatické vstřícnosti k popisované zemi a nemají žádnou skutečnou vypovídací hodnotu pro jeho případ.*“ Má-li být při objektivním zjišťování životních podmínek stěžovatele v Uzbekistánu čerpáno z nějakého skutečně nezávislého informačního zdroje, lze podle stěžovatele uvést například zjištění učiněná organizací Freedom House, Amnesty International či Výborem OSN proti mučení. Za naprosto reprezentativní považuje stěžovatel vyjádření Českého helsinského výboru ke stavu lidských práv v Uzbecké republice z července 2007, zpracované na základě relevantních zpráv vydaných mj. U. S. Department of State, Human Rights Watch a Amnesty International. Skutečnost, že výše zmíněné represe stěžovatele dosud nezasáhly, nemůže být důvodem k odmítnutí jeho ochrany. Stěžovatel konstatuje, že samotný fakt délky opuštění jeho vlasti, tj. doba pobytu v České republice, kde se zdržuje od roku 2004, je způsobila mu přivodit nepříjemnosti v případě vyhoštění do země původu. V neposlední řadě je dle stěžovatele nutné zmínit také velmi nízkou naději na dožití pro mužskou populaci v Uzbekistánu, kde průměrná úmrtnost u mužů je přibližně 60 let, zatímco v České republice může muž očekávat průměrnou délku života o přibližně 14 roků delší. Tato skutečnost představuje podle stěžovatele významný humanitární faktor, přičemž uvedený

propastný rozdíl v sobě plně koncentruje informace o celkové životní úrovni v zemi původu stěžovatele. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Ke stížní námitce týkající se práva stěžovatele jednat před soudem ve své mateřštině považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že tato otázka byla opakovaně řešena v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 7 Azs 17/2003 - 40, publikovaném pod č. 519/2005 Sb. NSS, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 52/2004 - 45, publikovaném pod č. 376/2004 Sb. NSS, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2005, č. j. 4 Azs 327/2004 - 44, www.nssoud.cz). Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá jednoznačný závěr, že ze žádného právního předpisu nelze dovozovat povinnost soudu zasílat účastníkovi řízení překlad rozhodnutí do jiného jazyka, než v jakém byl vyhotoven. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce, jakožto projev svrchovanosti českých státních orgánů nad územím České republiky, je zněním autentickým a pro všechny dotčené subjekty závazným. Toto právo účastníka, resp. povinnost soudu nelze dovozovat ani z ust. § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), neboť citované ustanovení o. s. ř., stejně jako závazky plynoucí z Listiny základních práv a svobod či mezinárodních smluv, směřují především k situaci, kdy je nařízeno ústní jednání (viz pravidelně se opakující slovní spojení „jednat před soudem“), a účastník, neznalý jednacího jazyka, by tak nemohl bezprostředně reagovat na průběh jednání, nemohl by odpovídat na jemu kladené otázky ze strany soudu apod. V souzené věci proto nelze hovořit o porušení práva stěžovatele na jednání před soudem v jeho mateřském jazyce, neboť v době, kdy vznesl požadavek na překlad pravomocného rozhodnutí krajského soudu do jiného jazyka, bylo řízení před krajským soudem pravomocně skončeno a nemohlo tedy probíhat ani žádné jednání tohoto soudu.

Nelze si též nepovšimnout, že krajský soud v této souvislosti vyšel stěžovateli maximálně vstříc, když se postaral o to, aby kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu bylo na základě výslovné žádosti stěžovatele obsažené v kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2007 přeloženo do ukrajinštiny. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel do té doby komunikoval s krajským soudem výhradně v českém jazyce, a to srozumitelně a bez jakýchkoliv nedorozumění, neměl předmětný soud důvod pochybovat o žádosti stěžovatele o překlad rozhodnutí právě do ukrajinštiny. Ostatně celé správní řízení probíhalo v ruském jazyce, který je stejně jako ukrajinština východoslovanským jazykem. Pokud se tedy stěžovatel ve svém podání ze dne 18. 12. 2007 domnívá, že „došlo k chybě“, nebyla tato chyba způsobena

jednáním krajského soudu, ale vznikla na straně stěžovatele. Následnou žádost stěžovatele o překlad napadeného rozhodnutí krajského soudu do uzbeckého jazyka nelze proto ve světle výše uvedeného zhodnotit jinak, než jak to učinil krajský soud, tedy jako účelovou.

Nad rámec výše uvedeného odkazuje Nejvyšší správní soud též na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Kamasinski v. Austria* ze dne 19. 12. 1989, A-168, dostupný na www.echr.coe.int/echr, v jehož odůvodnění (bod 74) soud výslovně uvedl, že neexistence písemného překladu všech dokumentů ve věci nepředstavuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Stěžovatel je v podané kasační stížnosti dále přesvědčen, že naplňuje podmínky poskytnutí mezinárodní ochrany, a to zejména podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování ve státě, jehož občanství má, a to jak z důvodu náboženství, tak pro zastávání konkrétních vyhraněných politických a občanských názorů neslučitelných se současnou vládní politikou. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz).

Na pozadí výše uvedeného Nejvyšší správní soud souhlasí s postupem správního orgánu, když v dané věci dospěl k závěru, že stěžovatel nenaplňuje důvody pronásledování a potíže stěžovatele s příslušníky místní mafie vyhodnotil jako problémy se soukromými osobami, které nejsou v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (pro bližší rozbor lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Azs 33/2007 - 78, oba dostupné na www.nssoud.cz). Správní orgán též upozornil na skutečnost, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany až po více než ročním nelegálním pobytu na území České republiky. Ačkoliv byla intenzita příkoří, které stěžovatel ve své zemi původu podstupoval, správním orgánem vyhodnocena jako nedostatečná pro

udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, vztáhl správní orgán na podkladě relevantních informací o zemi původu na stěžovatele překážku vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu.

Ve vztahu k institutu překážek vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento byl s účinností od 1. 9. 2006 v plné šíři nahrazen novým institutem tzv. „doplňkové ochrany“. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou vtěleny do ust. § 14a a 14b zákona o azylu. Institut překážek vycestování a nyní institut doplňkové ochrany ve vnitrostátní právní úpravě zakotvuje zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu. Tím, že správní orgán vztáhl na stěžovatele překážku vycestování, zabránil nežádoucím situacím, které by mohly stěžovatele v případě návratu do země původu zasáhnout. Mezi takovéto situace patří například i stěžovatelem zmiňovaná délka opuštění vlasti, která by mu mohla za určitých okolností přivodit nepříjemnosti v případě návratu do země původu.

K námitce stěžovatele týkající se toho, že pohovor byl proveden neúplným způsobem, společně s tvrzením stěžovatele o neutrálnosti podkladových zpráv správního orgánu a souvisejícími návrhy objektivních a nezávislých informačních zdrojů, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro jejich novost. Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, podle kterého ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží.

Jako skutkovou novotu je nutné hodnotit i další tvrzení stěžovatele, jež se týká humanitárního faktoru spočívajícího v rozdílné průměrné délce života u mužů v České republice a v zemi původu stěžovatele, tj. v Uzbekistánu. I přesto však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné odkázat na svá rozhodnutí týkající se institutu humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Smysl tohoto institutu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 citovaného zákona, ale v nichž by bylo přesto

„nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz). V judikatuře Nejvyššího správního soudu se pak jako „*případy zvláštního zřetele hodné*“ pravidelně objevují vysoký věk žadatele či jeho nepříznivý zdravotní stav.

Průměrná délka života je statistickým údajem o obyvatelstvu, který udává, jakého věku se v průměru dožije každé narozené dítě v dané generaci. Hodnota tohoto ukazatele se odvíjí zejména od kvality poskytované zdravotní péče, životního stylu a dalších hledisek. Z biologických důvodů je též odlišná pro muže a ženy. Kratší průměrná délka života u mužů v zemi původu stěžovatele, byť může být stěžovatelem subjektivně pocítována jako okolnost tíživá, dopadá na mužskou populaci v jeho vlasti jako celek, a není ji proto možno označit jako důvod zvláštního zřetele hodný. Ostatně na udělení azylu z humanitárního důvodu podle ust. § 14 zákona o azylu není právní nárok (podle usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, <http://nalus.usoud.cz>).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). V podání ze dne 22. 4. 2008 ustanovená zástupkyně vyčíslila odměnu za zastupování v celkové výši 7200 Kč. Zástupkyně uplatnila

odměnu za tři úkony právní služby ve výši 3 x 2100 Kč podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), c), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 9 odst. 3 písm. f) citované vyhlášky, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky za tři úkony právní služby ve výši 3 x 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka nikterak nedoložila, že se svým klientem, stěžovatelem, uskutečnila další poradu přesahující jednu hodinu ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. c) citované vyhlášky, a ani ze spisu není tato okolnost patrná, a to především v tom smyslu, že by uskutečněná porada vyústila v písemné podání soudu nebo jinému orgánu, které by se týkalo věci samé, snížil soud její odměnu o tento úkon právní služby a jemu odpovídající náhradu hotových výdajů. Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 shora citované vyhlášky, celkem 4800 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu